

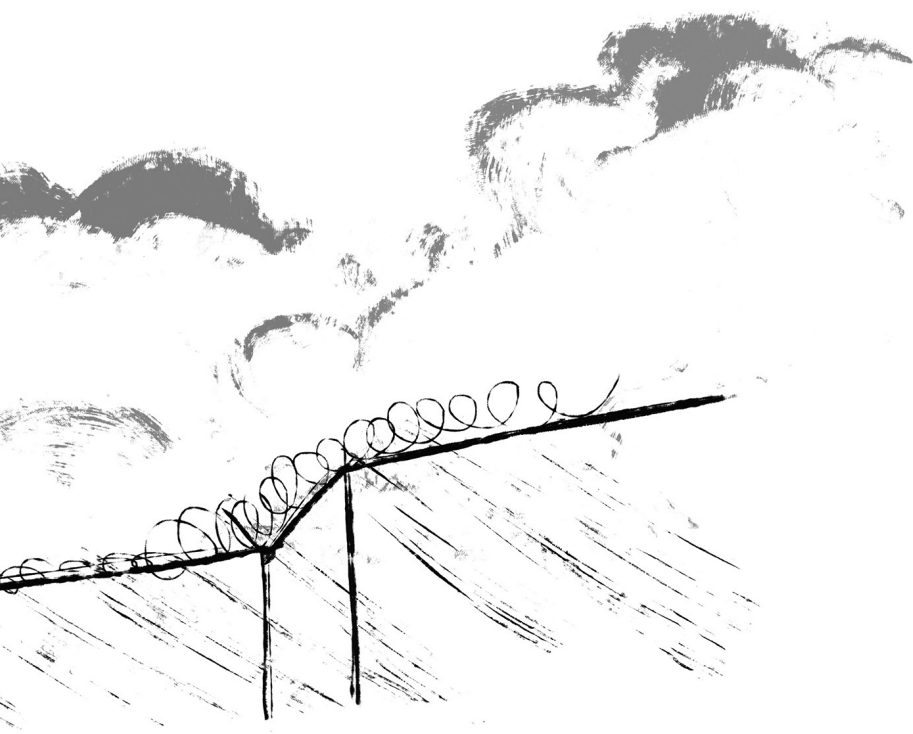
ĐOÀN GIỎI

NGƯỜI
THỦY THỦ
GIÀ

TRÊN HÒN ĐẢO LƯU ĐÀY

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHƯƠNG 1

"**C**ác...ca...a... Các...ca...a..." Con chim ó vẫn lượn vòng bên trên Sở Lưới, từng đập kêu lên như xé màng tai.

Nếu nó đã phát hiện ra một chú cá leo¹ ngờ nghệch, giờ nước triều rút xuống này mà còn loăng quăng mò vào một vũng nông, hay một anh chàng gà giò phiêu lưu nào đó rời chuồng lộc ngọc rong chơi trên bãi cát, thì nó chỉ việc lặng lẽ theo dõi, chờ lúc thuận lợi nhất là đâm bổ xuống thôi. Như

¹ Cá leo: Một loại cá da trơn trong họ Cá nheo.

Đoàn Giải

một luồng chớp màu xám, nó đã từng trên cao tít lao xuống bắt một con mèo cái to bay lên, giữa những tiếng la ó của bọn thầy chú² và những cặp mắt trông theo đầy thán phục của anh em tù nhân.

“Các...ca...a...a... Các...ca... Các...ca...a”. Tiếng kêu dồn dập bất thường của con Các-ca vẫn cứ vọng qua những hàng song sắt lạnh lẽo đen sì, giữa lúc mọi tù nhân sắp sửa ăn cơm chiều. Con chim ó biển của những người tù Sở Lưới nhặt từ hòn Trống mang về nuôi hồi nó mới mở mắt, trên hòn đảo lưu đầy này, mặt biển vòm trời ngang dọc, có thể nói là giống chim không có một loài bay đối thủ. Đâu phải tiếng gọi bầy? Đe dọa gì đã xảy ra khiến con chim khôn kia kêu lên dữ dội thế kia?

Bác Hai Thắng rít nốt hơi thuốc lá còn lại trong tẩu, vồ vồ nỏ tẩu trong lòng bàn tay chai sần rồi đứng đỉnh bước ra sân, nheo mắt ngược nhìn theo con Các-ca. Đôi cánh giăng rộng cỡ sải tay một người lực lưỡng của con chim trông như bất động. Nó chậm rãi lượn vòng trong hoàng hôn yên tĩnh, đầu nghiêng nghiêng ghé ghé dường như chăm chú theo dõi một điều gì xảy ra nơi xa, mà chỉ có mỗi mình nó ở trên cao kia trông thấy được, và đôi mắt màu vàng của con chim mỗi lúc đảo qua đảo lại thì hai tròng mắt lại ngời lên như hai hòn than cháy vì phản chiếu ánh mặt trời tà.

Bác Hai Thắng toan quay vào, đột nhiên đứng phắt lại tay nắm chặt vạt áo, hơi ngửa người ra sau. Từ phía Sở Chuồng bò tiếng trống hồi một bỗng nổi lên như một luồng sấm. Và tiếp theo đó là tiếng keng dồn dập gõ liên hồi.

² Thầy chú: Tiếng lóng gọi bọn cai tù.

“Tù trốn!”

Không biết ai đã kêu lên hai tiếng đó. Nhưng tất cả mọi tù nhân đều cảm thấy và nghe rõ, giọng thảng thốt la vang: “Tù trốn!... Tù trốn!...” trong tiếng trống, tiếng kèn chạy khắp hòn đảo như những cơn run dữ dội của một người đang lên cơn sốt rét. Chó sủa ran ran khắp nơi. Cuộc lũng súc qui mô lớn trên đảo đã bắt đầu diễn ra.

Bấy giờ tất cả những người tù Sở Lưới đã ngồi vào mâm. Có người còn đang sôi cơm, có người đã bắt đầu cầm dĩa, có người đã nhai nhồm nhoàm. Tiếng trống tiếng kèn và tiếng la vang “Tù trốn!” làm họ nháo lên... Rồi trong một thoáng tất cả đều im lặng. Mọi cử động nửa chừng, dở dang đều dừng phắt lại trong đủ mọi tư thế và dáng vẻ khác nhau.

Như hình ảnh của một đoạn phim đang quay bỗng dừng đột ngột. Họ tròn mắt, vểnh tai nghe ngóng. Rồi bỗng lại rào lên như ong vỡ tổ, họ buông bát buông dĩa, xô nhau chạy ùa ra sân. Và không ai bảo ai, họ đứng lặng im, hết lo lắng hướng về các con đường lên núi, lại trầm ngâm nhìn ra biển.

Thằng Què là đứa nhóm dậy vọt ra sân trước nhất. Thân hình thấp lùn, bé loét choắt của nó quay quay theo bước chân lằng xằng khập khiễng giống một con vục vấp sỏi nảy tâng tâng. Nó khòm khòm trông trước ngoái sau, rụt cổ ngó bên này rướn người nhìn bên kia. Có trời biết đầu óc nó nghĩ gì. Bọn thầy chú thì có thể cho là nó hăng hái muốn tiếp tay với chúng tóm cổ thằng tù nào liều mạng vượt ngục. Anh em tù